

Arrest

nr. 227 980 van 24 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Messidorlaan 330/box 1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van, X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 april 2019 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat B. VAN OVERDIJN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient bij monde van haar ouders beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het verzoek van verzoekster om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die hun ouders aanhaalden ter staving van hun drie vijf verzoeken om internationale bescherming, waarvoor de beslissing definitief is. Elk van deze drie verzoeken werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat de geloofwaardigheid van hun asielrelaas op fundamentele wijze in het gedrang was gekomen. In het kader van hun derde verzoek om internationale bescherming gaven verzoeksters ouders bovendien toe dat ze tijdens hun eerste twee asielaanvragen gelogen hadden over de problemen die aanleiding gaven tot hun vertrek uit Tsjetsjenië. De problemen die ze inriepen in hun eerdere asielaanvragen waren met uitzondering van 1 feit allemaal verzonnen. De echte reden van hun vlucht was een bloedwraak waarin verzoeksters vader verwickeld was. Deze bloedwraak ontstond nadat haar vader betrokken was in een auto-ongeluk waarbij een andere bestuurder het leven liet. Het CGVS nam een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag omdat aan de door haar ouders ingeroepen bloedwraak geen geloof kan worden gehecht. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 209 595 van 19 september 2018.

De commissaris-generaal oordeelt dat verzoekster geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigen.

3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten bijbrengt die de bevindingen van de commissaris-generaal weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komt dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen.

3.2. Zo vermag het wederom verwijzen naar de psychologische problemen van haar vader, waarvan zij ter staving hiervan bij het verzoekschrift een medisch attest bijbrengt, geen specifieke vrees in hoofde van verzoekster zelf aan te tonen die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigt. Bovendien haalde haar vader deze psychische problemen reeds aan in het kader van zijn derde verzoek, en werden deze ook reeds door zowel het CGVS als de Raad beoordeeld.

Waar verzoekster er op wijst dat zij haar hele leven in Europa heeft doorgemaakt, hier naar school gaat en vrienden heeft, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat dit motief niet volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Verzoeksters betoogt in het verzoekschrift dat zij, gelet op haar profiel als jong meisje die lang in Europa heeft geleefd, het risico loopt vervolgd te worden in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië en verwijst naar informatie omtrent de situatie van vrouwen in Tsjetsjenië. Deze algemene verwijzing volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. Verzoekster maakt tevens op algemene wijze gewag van discriminatie, zonder evenwel op concrete wijze aan te tonen dat zij daadwerkelijk in een gelijkaardige situatie zal terechtkomen én de staat niet wil of niet kan beschermen. De Raad merkt op dat er in verzoeksters dossier geen elementen zijn die er op wijzen dat zij in haar land van herkomst haar leven niet zou kunnen heropbouwen. Dat zij geen toegang zal hebben tot de onderwijsinstellingen in Tsjetsjenië, betreft niet meer dan een loutere bewering die verzoekster op geen enkele concrete manier weet hard te maken.

3.3. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië dat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die vermogen aan te tonen dat deze informatie niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

4. *Bijgevolg lijkt het erop dat verzoekster geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigen.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juni 2019, voert verzoekende partij aan dat er geen rekening werd gehouden met de situatie van de meisjes in Tsjetsjenië en de informatie die zij daarover heeft gevoegd bij het verzoekschrift. Zij wijst op de situatie van vrouwen in Tsjetsjenië, het feit dat zij hier geboren is en geen binding heeft met Tsjetsjenië, en zij verwesterd is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in haar verzoekschrift ontwikkelde argumenten, doch zij gaat niet concreet in op, minstens laat ze geheel na een andere licht te werpen op de grond in de beschikking van 27 juni 2019 waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld: *"Waar verzoekster er op wijst dat zij haar hele leven in Europa heeft doorgemaakt, hier naar school gaat en vrienden heeft, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat dit motief niet volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Verzoeksters betoogt in het verzoekschrift dat zij, gelet op haar profiel als jong meisje die lang in Europa heeft geleefd, het risico loopt vervolgd te worden in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië en verwijst naar informatie omtrent de situatie van vrouwen in Tsjetsjenië. Deze algemene verwijzing volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. Verzoekster maakt tevens op algemene wijze gewag van discriminatie, zonder evenwel op concrete wijze aan te tonen dat zij daadwerkelijk in een gelijkaardige situatie zal terechtkomen én de staat niet wil of niet kan beschermen. De Raad merkt op dat er in verzoeksters dossier geen elementen zijn die er op wijzen dat zij in haar land van herkomst haar leven niet zou kunnen heropbouwen. Dat zij geen toegang zal hebben tot de onderwijsinstellingen in Tsjetsjenië, betreft niet meer dan een loutere bewering die verzoekster op geen enkele concrete manier weet hard te maken."*

De Raad benadrukt dat een loutere verwijzing naar algemene informatie omtrent de situatie van vrouwen/meisjes in Tsjetsjenië niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van

herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Er werd aldus, in weerwil van haar algemene verzuchtingen, wel degelijk rekening gehouden met verzoekende partij haar algemene verwijzing naar (informatie omtrent) de situatie van vrouwen in Tsjetsjenië, doch verzoekende partij werpt geen ander licht op hetgeen dienaangaande in de beschikking van 27 juni 2019 werd opgemerkt. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

De Raad treedt dan ook, gelet op het voorgaande, de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald die voor haar een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS